

1827 - 1997
170 LET
VZÁJEMNÉ
DŮVĚRY

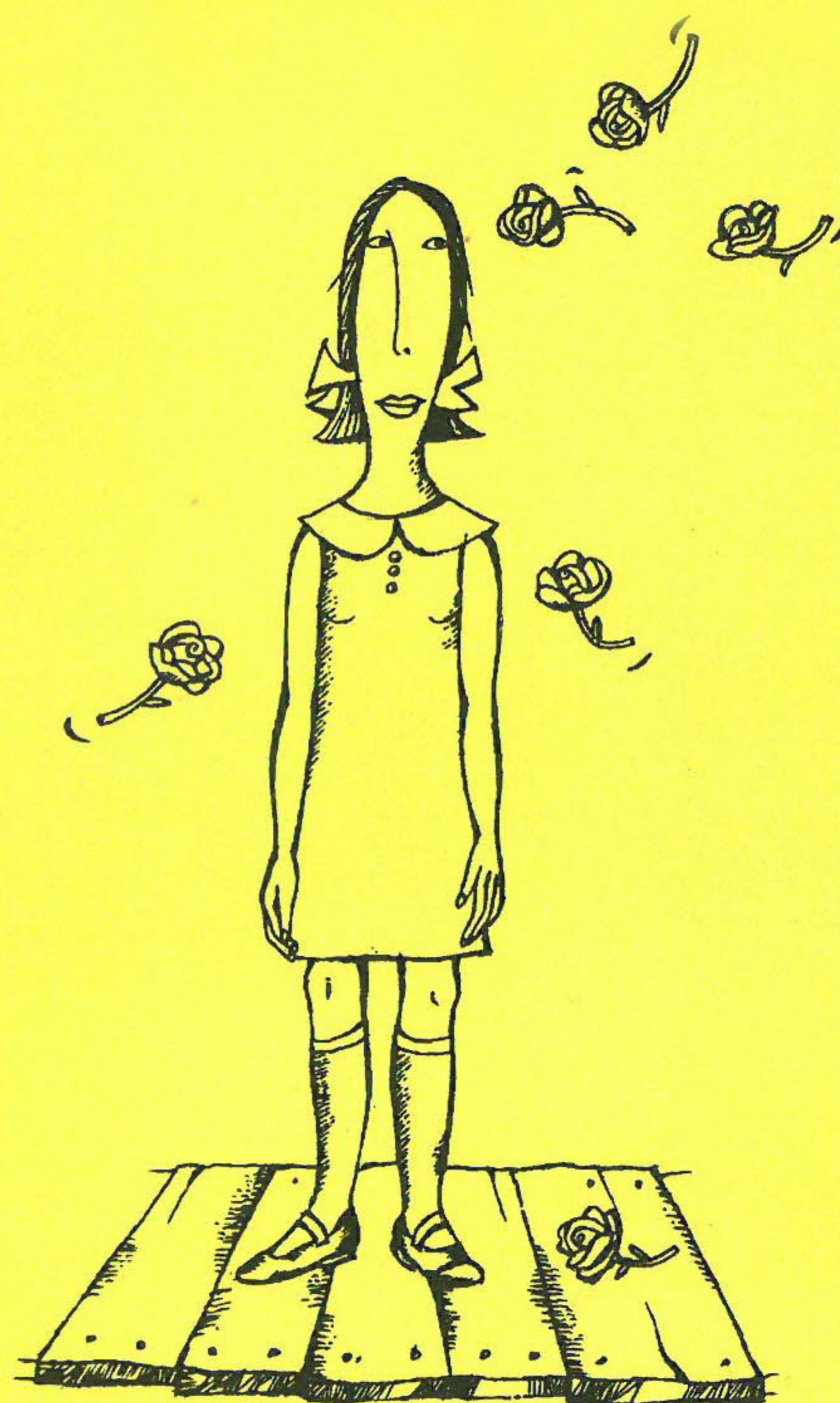

ČESKÁ
POJIŠŤOVNA

WP

Zprávodajník

č. 2

40. festivalu
poezie

Wolkrův ProStějov

17. - 21. června 1997

FESTIVAL SE KONÁ
ZA PŘÍSPĚNÍ ČESKÉ POJIŠŤOVNY a.s.

"Jsem rád, že Wolkrův Prostějov nese stále jméno Jiřího Wolkra, protože spousta festivalů změnila v průběhu několika let svá jména."

S těmito slovy zahájil

svou řeč u pomníku Jiřího Wolkra Rudolf Kvíz.

Hovořil o Jiřím Wolkrovi jako o básníkovi mladých, jehož verše byly v minulém režimu různě zneužívány. Význam Wolkrovy poezie doložil

Kvíz i citací z Šaldova Zápisníku.

Starosta města Prostějova Mgr. Jan Šverdík položil pak k pomníku Jiřího Wolkera kytici květů.

Dvojrozhovor s muži, kteří nás zachovají pro historii

1. Fotíte raději umění nebo život?

Bob Pacholík: Co je to umění - život je umění.

Karel Novák: Běžný život takřka vůbec.

2. Má fotografování na WP nějakou specifiku?

B.P.: Ano má. Vždycky si po roce zkusím, jestli mám na focení na hranici světelných možností.

K.N.: Fotím jen to, co mě baví. Poezie v divadelní formě mě určitým způsobem oslovuje, a proto ji mám rád.

3. Kolik let už sledujete se svým fotoaparátem WP?

B.P.: Dvacet dva let.

K.N.: Začal jsem v roce 1973. To jsem fotil na WP svou neteř, a tak jsem se prakticky dostal k focení na tomto festivalu. Od té doby mám vyfoceno všechno. Řekl bych, že je to jediná ucelená sbírka z fotografií WP v republice.

4. Čím je pro Vás WP - nejen jako pro fotografa?

B.P.: Především setkáním s přáteli.

K.N.: Hlavně mě zajímají divadla. Ale je to samozřejmě také setkání s lidmi, na které se celý rok těším.

5. Byl pro Vás některý z ročníků WP nějak výjimečný?

B.P.: Těžko říct - asi každý.

K.N.: Spousta byla zajímavých, ale rád vzpomínám na rok 1989. To tady jeden chlapec přednášel Franka Zappu. To bylo vůbec poprvé, kdy se někdo něčeho takového opovážil. Tuším, že skončil dokonce třetí ve své kategorii. Byl to určitý zlom. Ještě něco. Protože se nám všem moc líbil, dali jsme jeho fotku do tehdejšího zpravodaje zešikma...

6. Je pro Vás poezie k životu potřebná?

B.P.: Ne.

Ani Wolkrův Prostějov?

B.P.: Ne. Kdyby nebyl, tak bych tady taky nebyl.

K.N.: Ne, že by pro mě byla důležitá, ale je to přijatelnější než něco číst. Na to nemám moc času.

7. Myslíte si, že jste pro sebe konkurencí?

B.P.: Nemyslím. Každý má své povinnosti. Karel fotí většinou pro soubory, já pro pořadatele (noviny).

K.N.: Jsme přátelé a řekl bych, že se spíše vzájemně doplňujeme. I když o nějakou konkurenci někdy asi jde.

Děkujeme za rozhovor.

t&t

Bob Pacholík a Karel Novák

- tentokrát v situaci pro ně netypická, jako fotografování

Skorostriptyz pana starosty a Tři přání Slávky Šrámkové

Ač jubilejní čtyřicátý, byl Wolkrův Prostějov v úterý večer zahájen v sále Duhy ku prospěchu věci docela neformálně. Nesporně se o to zasloužil starosta Prostějova pan Mgr. Jan Šverdík, a to nejen milým přáním příjemného pobytu všem účastníkům WP, ale i postupným odkládáním kravaty, saka ... a pak už ničeho. Těžko říci, zda vystoupení páně starostovo bylo předem promyšlené či spontánní, ale vyšlo velmi dobře a upřímný potlesk byl zasloužený.

Vedoucí pražské Artamy PhDr. Vítězslava Šrámková v sympatickém "nejubilejním" duchu pokračovala. Její vzpomínání se obracelo k přítomnosti a budoucnosti a bylo formulováno jako tři přání do dalších let WP:

- aby se někdy v budoucnosti opakovalo souznění básníků a přednášečů, které zažil WP v šedesátých letech, když autoři, kteří tehdy do Prostějova přijížděli, dávali své nejnovější texty recitovat účastníkům festivalu

- aby rozkvět básnického vidění, metafor a obrazivosti, který byl v letech sedmdesátých reakcí na nepřízeň a pochmurnost doby, nebyl jen jevem dávno minulým

- aby Kluby poezie, které v letech osmdesátých připravily v krajích tak mnohé recitátory nejen na jejich vystoupení na WP, ale vychovaly celou generaci kultivovaných přednášečů, se v nějaké podobě časem opět vrátily do českého uměleckého přednesu.

Takto příjemně zahájen a vybaven tolika přáními, se letošní WP snad ani nemůže nepodařit. Zahájení určilo ráz, dosavadní vystoupení sólistů i divadel poezie se odehrává neméně nadějně. Jsme v polovině festivalu a zdá se, že na všech stranách je dosti sil vydržet. Vzhůru tedy za novými zážitky, za kterými jsme do Prostějova přijeli.

jsu

Ptali jsme se v prostějovských ulicích

Ankety jsou v módě, většina novin jimi baví své čtenáře téměř denně, a tak jsme se rozhodli předložit vám také jednu. V prostějovských ulicích jsme se náhodně ptali lidí:

Co vám říká slovní spojení Wolkrův Prostějov?

Co to vlastně je?

Prostějovští občané se chovali k tazatelce vlídně a poctivě se snažili najít odpověď. Takhle to dopadlo:

Wolkrův Prostějov? To znám, to je recitace básniček. Zrovna včera jsem o tom četla v novinách.

Paní Stejskalová, v domácnosti

Nezlobte se, nic mi to neříká. Já nejsem zdejší.

Prodavač v trafice na Svatoplukově ulici

Ano, vím, je to tady každý rok, je to soutěž v přednášení básní. Právě dnes ráno si k nám do krámu přišli nakoupit nějakí mladí, co sem na to přijeli.

Helena Martínková, prodavačka potravin

Wolkrův Prostějov je recitační soutěž, přednášejí se básně.

Paní Koberová, učitelka

To teda nevím. Ale počkejte, on se tady Wolker narodil, u Prioru má sochu. Takže asi něco okolo něho.

František Kusý, důchodce

Wolkrův Prostějov, to je nějaká soutěž v uměleckém přednesu. Myslím, že se koná právě teď.

Pan Kudláček, pracovník zdravotní pojišťovny

Víte, že to vím? Je to soutěž v recitaci, kdysi jsme se na ni byli podívat se školou. Ale to je už dávno.

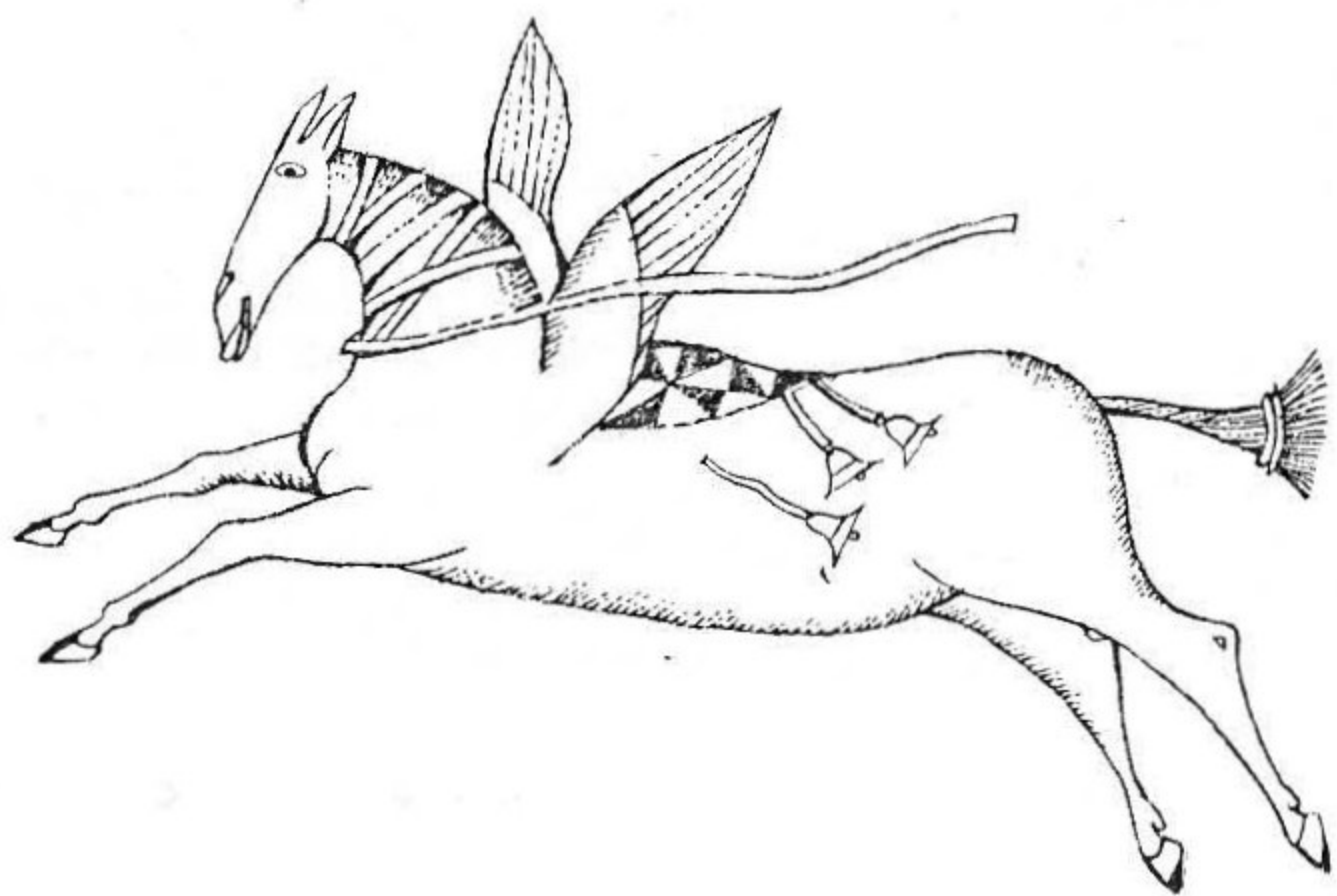
Petra Hudcová, na mateřské dovolené

No, to teda nemám tušení. Ale jó, počkejte, už vím, to je nějaká soutěž v přednášení básní.

Prodavač čistidla na žehličky před Priorem

Dále už pokračovat nebudeme, odpovědi si byly velmi podobné. Vlastně nevyznely pro WP špatně, až na jedinou výjimku si nakonec všichni vzpomněli, že jde o "přednášení básniček". Přednes je zřejmě natolik spojen s "řečí vázanou", že nikoho nenapadla možnost přednesu prózy. Sociologové varují před tím, aby se podobné ankety braly příliš vážně. Také my z několika odpovědí nechceme vyvozovat, nakolik Prostějov přehlídkou žije, či naopak o ni neví. V každém případě čtyřicet ročníků přehlídky zanechalo stopy jak v místních lidech, tak v nás všech, kteří se sem každoročně sjíždíme. A to je vlastně ta nejlepší odpověď na položené otázky.

(jsu)

Zpráva o setkání s Jiřím Wolkrem a Kolářem

Středeční procházka městem. Byl jsem tu naposledy v roce 1989.

To Aleš Bergman ještě věnoval mi snímek Lenina Prostějovského.

Pojmenovali tu po básníkovi jednu ohyzdnou ulici. Jmenuje se Třída J. Wolkra. Ale možná taky měla by se jmenovat Schizofrenická, Mrtvičná, Lhostejná, Polystyrenová. Nebo tak nějak. Škoda, že si živí básníci nemohou vybrat sami, která ulice by se po nich měla jmenovat.

A pak odpočinkete si náhle. Mají tu Kolářovy sady. Zde nejmohutnější břízy. Pak jdete Mánesovou uličkou půvabnou. Na jejím konci v zahrádce oprýskaná kaplička. Výjimečně otevřena. Kaple andělů strážných. Andělská kaple. Kaple bělostných andělů... Na rohu Mánesky Sběrné suroviny. Vedle té kaple. Pan majitel usměvavě poslouchá rádio. Náhle někdo na vlnách zahovoří o Jiřím Kolářovi... Na slisovaných papírových krychlích leží zteřelý svazek Moravsko-slezská revue - 1909. Kdosi přelepoval původní secesní stránky výstřižky z konce let čtyřicátých. Kolář ve sběrných surovinách. Koláž. Poslední dolepený text má nadpis: „Jak si sovětský sedlák pomohl z bídy“. Autor, básník, Jan Hostáň, host častý prostějovský, tu píše vzletně o novátorství v povídlárnách a marmeládovnách.

Résumé: V tomto městě dlí Jiří Wolker, andělé, Jiří Kolář. A ...

markvart

Včera jsme tleskali Králi Leyrovi brněnského Studia Dům

Ovace nebraly konce

Po loňské Černé panně, kterou uvedlo na minulém ročníku Wolkrova Prostějova, se Studio Dům opět ukázalo v dobrém světle. Jejich inscenace nazvaná Arlekino vévodou bretaňským aneb Král Leyr a jeho tři dcery na dlouhou dobu roztleskal prostějovské publikum. A není divu. I když představení trvalo půldruhé hodiny, divák byl stále vtažen do velmi živého děje. I na samotných hercích bylo znát, že mají z inscenace radost. Každou chvíli se objevil nějaký vtípek, slovní hříčka či dvouznačná narážka, která rozesmála celý sál. Velmi nápadité kostýmy a masky, slušně zpracovaná živá hudba, pohybově zdařilé herecké výkony, to vše dotvářelo výborný dojem. Díky zachování stylu commedie dell'arte dostala hra ještě živější a vtipnější nádech.

Je sice pravda, že bych představení raději viděl někde na náměstí než v komorním prostředí sálu DUHY a místy jsem také pozoroval, že se autor ve snaze o co nejvtipnější ztvárnění dostal trochu z doby děje, ale i to se po shlédnutí celé inscenace dá odpustit. Krátce a jednoduše: Studio Dům Brno si s režisérkou Evou Tálskou a autorem Hubertem Krejčím zaslouží pochvalu za kvalitní divadelní dílo. Snad se stanou jejich návštěvy na WP tradicí...

tol

Vše začalo trochu hladivě "živé" hudby a uvítáním ve stylu typickém pro Comedii dell'arte. Arlekino na sebe okamžitě upoutal pozornost, a to jak svým kostýmem, tak i pohybovým projevem. Mnohdy až artistické kousky herců uváděly v úžas, případně v rozpaky pro svou náročnost a nečekanost.

Kdybyste se mě zeptali, kdy nastala ta chvíle, kdy si většina diváků už neuvědomuje sebe sama jako součást dané společnosti, a kdy se stává součástí děje na jevišti, mohla bych zodpovědně říct: "hned". Z čeho tak usuzuji? Z široce otevřených očí a místy i z mírně pootevřených úst. Z uvolněného smíchu, který nezřídka v publiku propukl, bylo cítit, že všední starosti opravdu byly hozeny za hlavu (a mimo sál). Samozřejmě, že byly i okamžiky, kdy bylo sraštěno nejedno obočí ve chvílích zamyšlení.

Velmi dobře byl zvolen hudební doprovod - příčné flétny, s reprodukovanou hudbou se vzájemně doplňovaly velmi příznivým způsobem, takže byl požitek sledovat harmonii, kterou vytvořily.

Vskutku pohádkově vyhlížely kostýmy a rekvizity propracované do detailů, aby plnily účel vzbudit představivost diváka, i aby cimrmanovským způsobem sloužily k doplnění vtipných dialogů.

Vynikající pohybové ztvárnění bylo dané nejen mládím, ale i odvahou k nonkonformnosti a bezpochyby zaujalo každého. Představení jako exaltovaný odvaz společnosti dřívější i současné pomohlo k mnohému: k uvolnění, zasnění, zasmání, zamyšlení a ...?

Blanka Dostálová

Z korespondence Výboru Wolkrova Prostějova

Výbor Wolkrova Prostějova pozval na letošní jubilejní ročník vítěze ročníků předcházejících. Předseda Výboru WP, náměstek starosty města Prostějova pan RNDr. Boris Vystavěl obdržel od některých pozvaných omluvné dopisy. Tři z nich, dopis členky činohry Národního divadla v Praze Taťany Medvecké, dlouholeté členky soutěžních porot Dany Musilové a recitátorky (později i organizátorky mnoha WP) paní Marie Pilařové otiskujeme.

Vážený pane předsedo výboru WP,

velice Vám děkuji za Vaše milé pozvání do Prostějova. Bohužel v době konání festivalu denně hraju.

Přeji Vám, aby jubilejní Prostějov dopadl podle Vašich nejsvětějších představ. Na Prostějov vzpomínám moc ráda, bylo mi u Vás dobře. Vždycky. Držím palce a těším se na některé z dalších Prostějovů.

Na shledanou

Taťana Medvecká
Taťana Medvecká, Praha

Moji milí,

děkuji pěkně za pozvání na jubilejní WP - jste hodní, že jste nezapomněli. Bohužel, musím se omluvit - nemohu přijet.

Program máte báječný; dovedu si představit kolik práce a překonávání všelijakých potíží je za ním. Ale naše děvčata i pánové v Duze, Artamě, divadle, na městě vždy všechno zvládli. Takže Vás i letos čeká úspěch! Budu držet palce. Všechny co nejsrdečněji pozdravuji; je mi líto, že nemohu být s Vámi.

S upřímným stiskem ruky a přáním plného zdaru ve Vašem počínání,

Vaše

Dana Musilová
Dana Musilová, Vysoké nad Jizerou

Vážený pane místostarosto,

děkuji Vám upřímně za pozvání na jubilejní WP. Velmi mě potěšilo a s tím větší lítostí se omlouvám, že pro značné zdravotní potíže se této kulturní slavnosti nemohu zúčastnit. Zhoršení sluchu mi umožňuje slyšet s naslouchadly jen tete a tete, v sále buď neslyším vůbec, nebo nerozumím. Také kardiostimulátor nebezpečuje před emocemi, které mi škodí a to i radostné, jimž bych srdce setkáním s milými lidmi vystavila.

Vašeho pozvání si velmi vážím, děkuji za ně a nemusím snad ani slibovat, že budu v ty dny v duchu s vámi.

S úctou

Marie Pilařová
Marie Pilařová, Prostějov

BŘECLAVSKÁ KRÁLOVNA

Pravidelní návštěvníci si Wolkrův Prostějov bez mladého kolektivu z Břeclavi snad ani nedokáží představit. Loni sice břeclavští chyběli, dva roky předtím však byli nominováni na Jiráskův Hronov. Letos vyhráli Šrámkův Písek s představením BA ZA MAR. V loňském roce také oslavili čtvrtstoletí od svého zrodu, u něhož stáli manželé Jana a Bedřich Kaněrovi. Po celá ta léta se pan Bedřich věnoval dramaturgii a režijnímu vedení, paní Jana hudební a pohybové složce. Básně k nepotřebě, které uzřely světlo světa v roce 1991, byly jejich labutí písní.

Vzpomenete si na okolnosti, které vznik tohoto nestárnoucího souboru provázely?

J.K.: Někdy v roce 1970 jsme na břeclavském gymnáziu založili pěvecký sbor Polyfonia a později vokálně-instrumentální skupinu, jejíž repertoár tvořily hity 70. let. Krátce nato jsme se zúčastnili setkání gymnázií v Otrokovicích, která se prezentovala prostřednictvím malých jevištních forem. Texty ke Klukovské záležitosti, která byla v podstatě záležitostí dívek, již dodal manžel. Název recitačně-vokálně-instrumentální skupiny se zdál příliš dlouhý a proto jsme jej nahradili kratší Reginou. V té době se totiž ve sboru tradovala liturgická píseň Ó, Regina, což v předkladu znamená Ó, královno.

Zatím jste mohli zhlédnout pouze tři představení. Mohli byste se přesto pokusit o letmé zhodnocení?

B.K.: Dramaturg měl letos při sestavování programu prvního soutěžního dne šťastnou ruku. S Morgensternem a Serventim kolážemi výborně ladil výběr z dětské poezie převážně světových autorů s názvem Ostrov, kde rostou housle, se kterou přijeli naši bývalí svěřenci. Ty-já-tr nasadil latku poměrně vysoko - překvapil nás vyhraným představením. Sumus zaujal výbornými texty.

S jakými pocity jste sledovali letošní výkon Reginy, v níž už vystupují snad děti zakladatelů souboru?

B.K.: S ohromným dojetím jsem obdivoval, co "vydolovali" z naivních textů. Dovedete si představit, co je to za pocit, když vidíte, že to "jede" dál. Zdeněk Míklín a Martin Janků, kteří kolektiv vedou, jsou skutečně odborníci. Náš rukopis (hudba i slovo) byl povýšen. Dnešní Regina je zase o kus dál.

Kde se právě v Břeclavi berou stále noví talentovaní recitátoři? Jak je možné, že právě zde je tak výrazná kontinuita?

B.K.: Je to způsobeno zpěvností břeclavského regionu - národopis u nás pořád žije. Od zpěvu je k poezii už jen kousek. Velkou devízou studentů je také jejich bezprostřednost. Svou roli nepochybně hraje i tradice. Snad je to dáno i tím, že se Regina stala v našem městě pojmem.

Nemáte pocit, že za tu dobu, co festival existuje, byly textové možnosti i umělecká forma vyčerpány a nic nového už tento žánr nemůže přinést?

J.K.: Poezie je nevyčerpateľná. Například Morgenstern byl ztvárněn již mnohokrát, každý se však snažil jej uchopit jinak. Domnívám se, že nastává renesance uměleckého přednesu. Po roce 1989 všichni recitaci pohřbívali, dnes jsem překvapená, kolik nových souborů přibývá. Jen v Břeclavi jsou čtyři recitační kolektivy. Těší mě, že je tolik mladých lidí, kteří v poezii nacházejí seberealizaci. Proto i budoucnost takovýchto festivalů vidím optimisticky.

Za rozhovor poděkovaly Jaroslava Suchomelová a Blanka Oujezdská

TY-JÁ-TR Praha

BERÁNEK MĚSÍC

Příliš dlouhý "Mondschaft"

Pražské divadlo TY-JÁ-TR si vybralo pro své představení velice zajímavou a i v dnešní době do jisté míry aktuální poezii Christiana Morgensterna. Ve svém zpracování, dle mého názoru, vystihli podstatu Morgensterna, ale celkový dojem nebyl až tak oslnivý. Představení bylo sice rozděleno na několik částí (ať již to byl záměr autorů či ne), ale bylo, myslím si, zbytečně dlouhé. Řekl bych, že průběh celého představení byl lehce "sinusový". Možná, že kdyby soubor celé představení zkrátil tak na třicet minut, udržel by si divákovu pozornost až do konce. Nicméně divácká anketa potvrdila, že lehká ironie a trocha nesmělosti se v dnešní době vítá.

tir

SUMUS Praha

ZA PĚT MINUT VĚČNOST

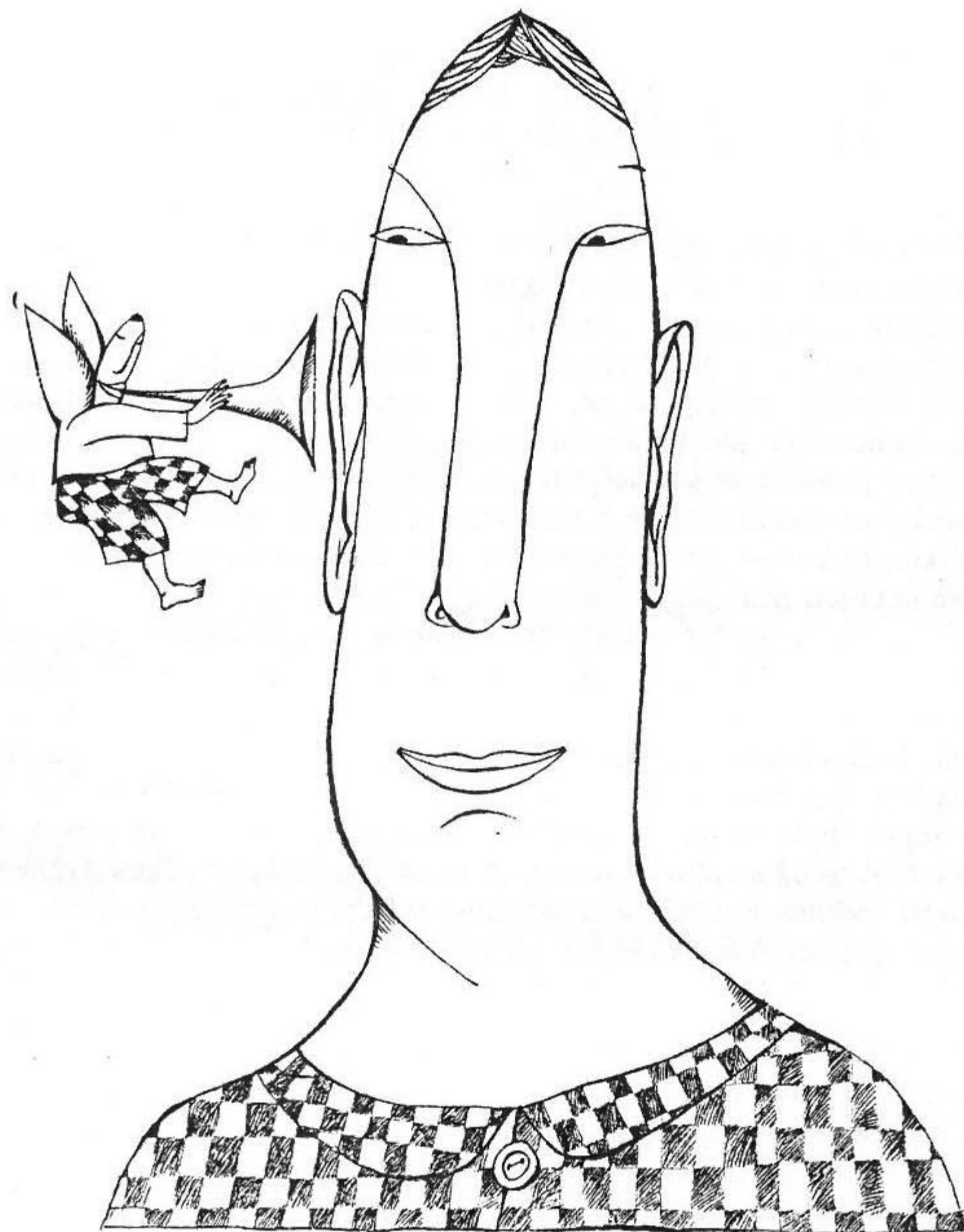
V několika posledních letech jsme si zvykli, že pražské soubory přijíždějí na WP s dobrými inscenacemi. Ani letos tomu nebylo jinak. Všichni zřejmě čekali, že představení bude o něco delší, ale i tak se protagonistům podařilo publiku předat odkaz Maria Serventiho.

Spontánní verše, ze kterých sem tam probleskoval humor, je přesně to, čehož chtěl autor dosáhnout. Je sice pravda, že diváci (a předpokládám, že i odbornější část publika) právě vždycky nepochopili, co „tím“ chtěl básník říct, ale to je právě to, co činí Serventiho tak výjimečným. Řekl bych, že výběr veršů ze sbírky Za pět minut věčnost (jejichž překlad se mi mimochodem jevil velmi zdařilý) nebyl zřejmě pro diváky příliš atraktivní. Někdo by si možná mohl říct, že na tak krátké představení nemělo cenu ani chodit, ale byla to alespoň trocha oddechu po úvodní inscenaci.

tol

Očima poroty

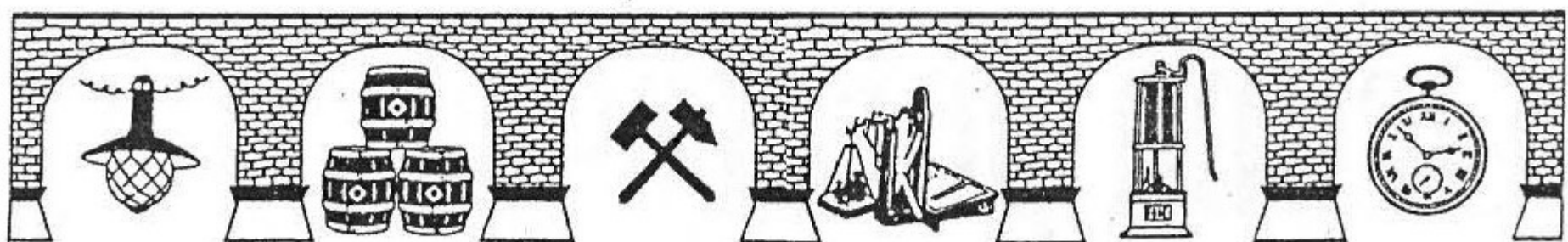
Soubor DDS TY-JÁ-TR z Prahy uvedl pásmo básní Christiana Morgensterna pod názvem Beránek měsíc. Tato úvodní věta zní jako klišé a je to úmysl. Inscenace má místa, svědčící o určité poučenosti v práci s divadelními prostředky, postrádá však celkovou přesnější dramaturgicko-režijní koncepci a tím i téma, či chceme-li jevištní obraz básnického světa Ch. Morgensterna. Inscenace je pak řadou více méně zdařile sehraných jednotlivých básní, celek je příjemný, působí inteligentně, nenudí, ale žádnou zvláštní divadelní kvalitu k Morgensternovým veršům nepřidává. Zůstává pásmem, jak bylo řečeno, což není málo, z celkového záměru však lze usuzovat, že chtělo být inscenací.

Divadelní soubor SUMUS Praha předvedl krátkou scénickou miniaturu, vycházející z básně současného italského autora Maria Serventiho, kterou přeložila jedna z členek souboru Marina Castiello. Předloha i inscenace mají titul Za pět minut věčnost. Text vychází z tradice tzv. automatického psaní, asociativně řadícího jeden obraz za druhým. Či alespoň se k tomuto principu, jak čteme v programu, hlásí. Po bližším rozboru však lze tuto charakteristiku napadnout: text je spíše hybridním, organickou celistvost postrádajícím tvarem. Inscenátoři bohužel nedostatky textu přejali. Ocenit je třeba nepopisnost scénických akcí vzhledem k textu. Jejich nedotaženost, nepřesnost a krotkost však nedokázala hlouběji zaujmout, provokovat, vyburcovat. Diváci s představením většinou komunikovali jen v okamžicích humorných samoúčelných detailů.

REGINA Břeclav : Zázraky a divy

Regina opět ve své dobré, mohlo by se říci "regentské tradici" - tj. sympaticky suverénní a divadelně poučená. Nonsense verše různých autorů z knihy Ostrov, kde rostou housle byly inscenovány hravě, ale místy snad až příliš, takže dobře míněný záměr generační výpovědi vyzníval méně obsažně, konkrétně a individuálně, než by možná mohl. Výsledný tvar má podobné kvality i problémy a otazníky, jako pražský TY-JÁ-TR. A tak konec konců ono "zázračné a podivné", slíbené v titulu, bylo i nebylo.

Bravo a díky, Ostraváci!

Vyvrcholením veřejného dne se stala Průběžná O/s/trava krve Komorní scény Aréna Ostrava. Inscenace s podtitulem Scénická škytavka měla premiéru v květnu 1994 a má za sebou už několik desítek repríz doma i na mnoha místech po vlastech českých. V průběhu tohoto dlouhého scénického života se s ní děje cosi málo častého: nerozpadá se, není "ohraná", neztrácí napětí a šarm a je schopna včleňovat do své tkáně nové podněty. Scénář Petra Hrušky a Radovana Lipuse, který je současně i režisérem inscenace, takovou možnost nejen připouští, ale skoro by se chtělo říci, že s takovouto možností oživování počítá, přičemž základní konstrukce je pevná a neměnná. To, co se odehrává na scéně Tomáše Volkmera není jen neustávající proud nápadů, přehlídka jevištní invence režiséra i herců a skvěle fungující souhry, ale většinou i vícerozměrná výpověď, která z oscilace mezi minulostí a současností, mezi realitou a fikcí, mezi čistou legrací a věcnými vážnými též stále nové významy a často překvapující souvislosti. Tereza Bebarová, Tomáš Jirman, Marek Cisovský, René Šmotek a Oldřich Matušínský se věru nešetřili. Od začátku "jeli" naplno a také díky tomuto nasazení jsme od prvních replik byli jejich. Závěrečný bouřlivý aplaus to vyjadřoval víc než přesvědčivě. A to už nemluvíme o tom, že tento "Namátkový pokus o duši města", jak zní další podtitul, byl kromě divadelního zážitku i inspirativní ukázkou "jak se to dělá" pro všechny, kdo se zabývají divadlem poezie a žánry jemu příbuznými.

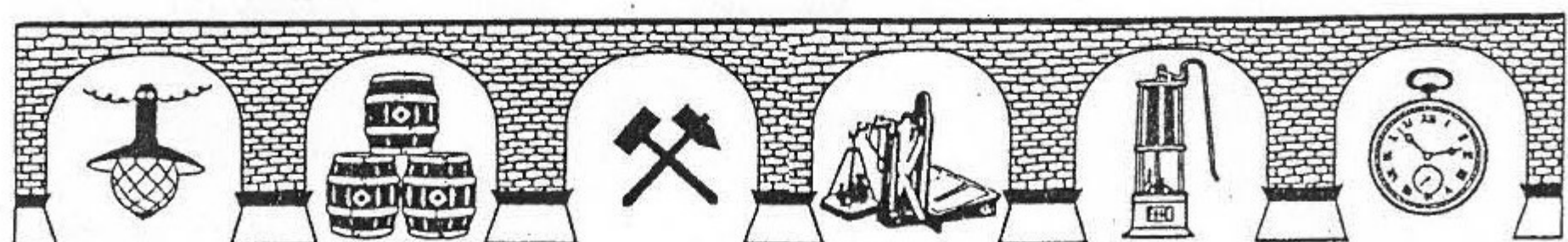
jsu

ŠUMNA OSTRAVA.....kuplet

Veselé

Ostrava je šumne mjesto o tym slycha_vame často, co my všecko nove mummy
a přece furt nadovumy, mamy kupe novych věcí o tym buděm zpívat věcny
same šachty komi_ny, vďaka smradu a špi_ny. To je ta na_ša
šumna Ostra_va, matka na_ša drogo, i choť na řum
nadavumy, přece enem radost mummy, že se tak zmo-go.

- 2) Mumy novy rathaus šury, kolem Ostravice mury
palac, pokladňu revirni, krematorium moderni
pod laubami same bary, novy harešt pro chachary
a ti lidé bez viny, idu spat do vrbiny. - refrén...
- 3) Mjesto nam robi vygody, na rynek dali zachody,
a hned vedle toho AHA, automaticka je vaha,
telefony, automaty, za štrasmanem su Karpaty
a tam parky jak ščury, vystrkuju lby z dury. - refrén...
- 4) Hovadum včil život kratky, konču na Fifejdach jatky,
tam s pomocu elektryky, zabijaju švině, byky,
v parku mame nove lavky, vyšší daně, vyšší davky,
až to narod zaplati, budě chodit bez gati. - refrén...
- 5) Robotu bys hledal marně, ale su štyry palarně,
Prokeša se to nětyka, na každym rohu putyka,
zygarek maš v zastavarně, všadě červene latarně,
nejdě zrobit napravu, taku mame Ostravu. - refrén...

bUBzuKOŠ púKLAVoU?

(Částečně polemická absolutní recenze ivo markvarta na odpolední blok)

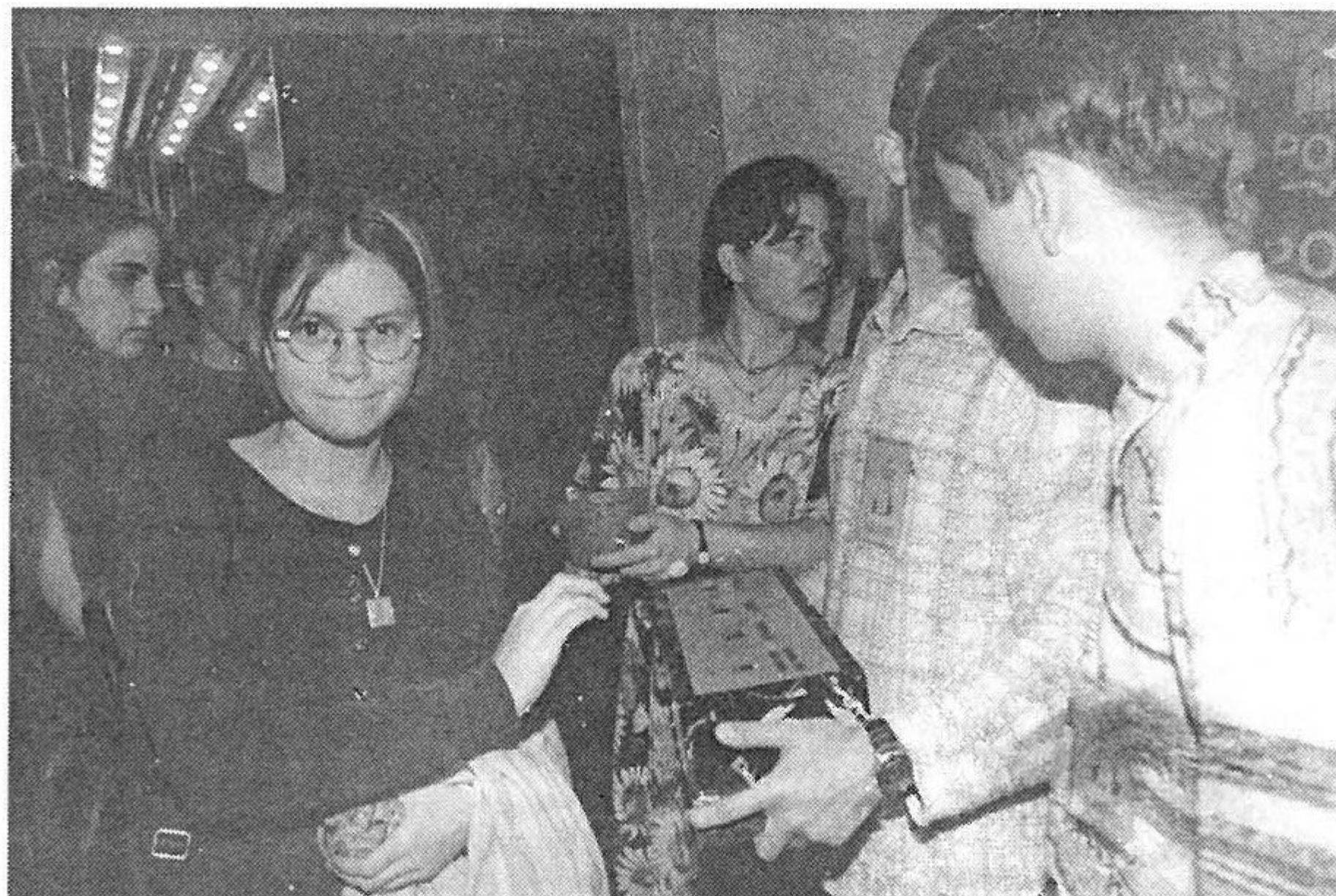
Zdá se, že bresuodní táklavy **hrývají** nad Prostějovem. Však pozor! Již pan prezident, bik před léty **frýhoval** ve stati „KAVYL GUTROPAX JUCHOR“. („Nekrrepy, nekrepí!!!“ varoval v roce 1895 Arnošt Procházka.)

Bekletuš mompa fedlaus nevyhlčí nemocné dásně...

A proto: paklauš úhlavou i radbuzou...

ANKETA DIVÁKŮ

NÁZEV SOUBORU A PŘEDSTAVENÍ	VÝHKAJÍCÍ (3 body)	DOBŘE (2 body)	PRŮMĚRNĚ (1 bod)	OČEKÁVAL JSEM NECO JINÉHO (0 bodů)	SOUČET BODŮ	PRŮMĚR
TY-JÁ-TR Praha BERÁNEK MĚSÍC	48	45	5	0	239	2.49
SUMUS Praha ZA PĚT MINUT VĚČNOST	11	37	27	27	134	1.31
REGINA Břeclav ZÁZRAKY A DIVY	79	40	5	1	322	2.58

Hlasujeme...

PŘEDSTAVUJEME INSCENACI HOSTA FESTIVALU

DISKRÉTNÍ CUKRÁRNA

Inscenaci PROKLATEC věnoval Arnošt Goldflam spolu s ostatními členy souboru HaDivadla vzpomínce na hudebního skladatele a básníka Jiřího Bulise. V oparech cigaretového dýmu a příjemné nostalgii se nese představení, jehož podtitul zní "Soirée s písněmi Jiřího Bulise ve zmizelé cukrárně Kolbaba". Skutečně jako v cukrárně ze "starých dobrých časů" si připadá divák, sotva vstoupí do sálu - kavárenský stoleček; několik židlí, pojízdný bar, na němž trůní staříčké rádio (scéna Tomáš Rusín). Musí být časná odpolední hodina, protože prošedivělý číšník (Josef Polášek) otevírá.

Pět postav postupně obydlí malý prostor cukrárny, jejíž strop je sešíkmen průsvitnou markýzou, za níž jsou v pozadí hudebníci. Na kávu přicházejí tři dámy (Iva Volánková, Marie Ludvíková, Mariana Chmelařová), za nimi ještě figurka dobromyslného povaleče (Ján Sedal). Do laskavé zašlosti časů první republiky občas probleskne něco ze současné reality (třeba červený plastický kafemlýnek v ruce číšníka). Není to ustrnulé retro, ale čas našich snů.

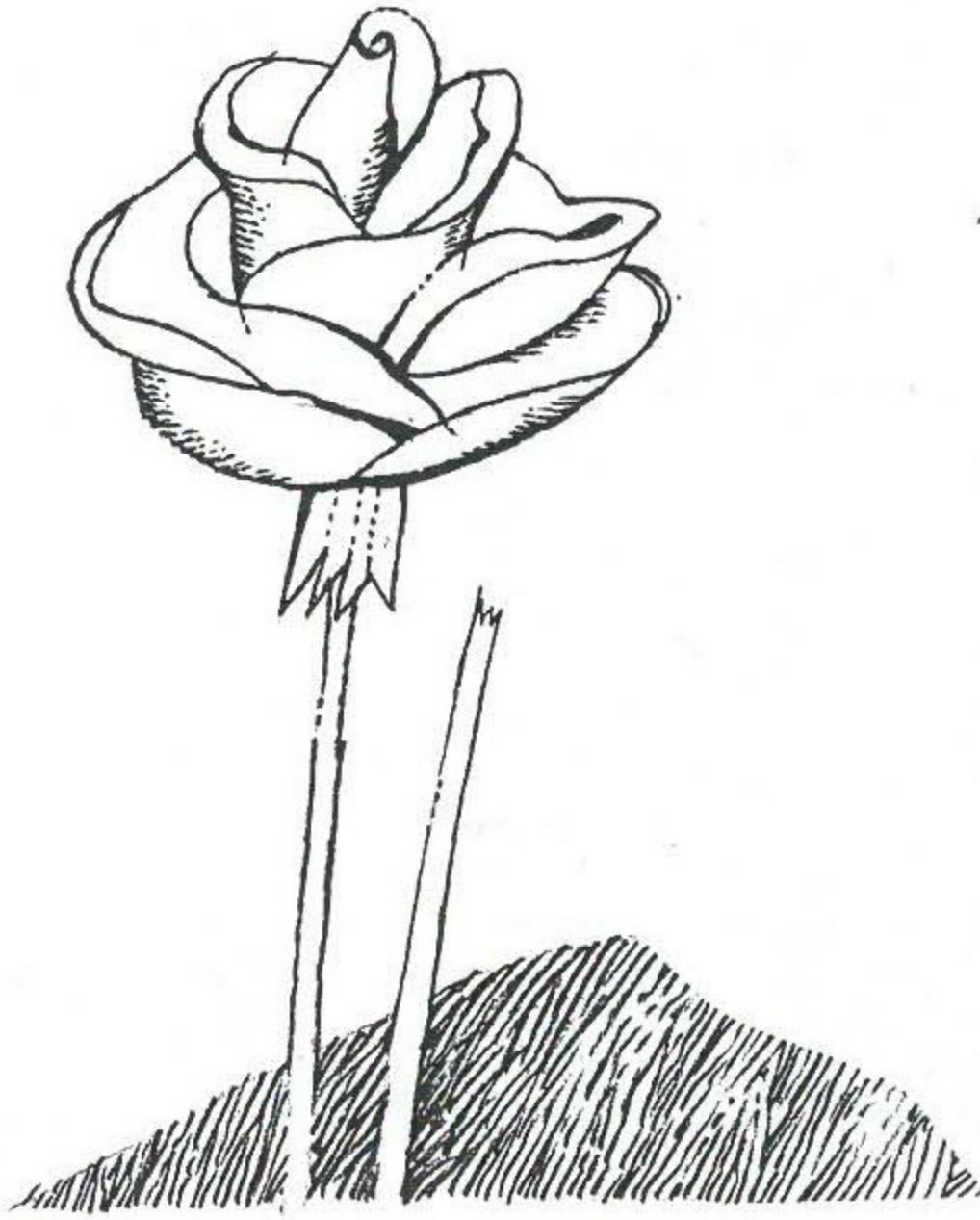
Jedinou delší promluvou je hovor dam u stolku o tom, "že život plyne". A v cukrárně život skutečně jen tak plyne, nic se neděje, jen v akváriu v pravém rohu scény se komíhají na nitkách zavěšené rybky.

Hodinu a deset minut naplňují hlavně písně, k nimž Jiří Bulis napsal hudbu. Z textů tak různorodých autorů, jakými jsou Sergej Jesenin, Jan Vodňanský, Bertolt Brecht, Jaroslav Seifert a další, sestavil Arnošt Goldflam jemnou koláž písní. Postavy si zpívají jakoby mimochodem, zatímco ostatní se zabývají vlastními záležitostmi. Sedalův štamgast rozkládá po zemi vetešnictví fotografií a drobných předmětů, dámy se elegantně pudrují... Zavěšená markýza se navíc v písni 220 Voltů stává promítacím plátnem, jindy po ní poskakuje prasátko vržené kapesním zrcátkem některé z dam. I když je divák odkázán do role pouhého pozorovatele a neokusí ani podávané šampaňské, ani zákusky, které osazenstvo pojídá ke konci představení, rád se stává zajatcem kavárenské atmosféry.

Karolína Stehlíková
(převzato z Lidových novin)

Arnošt Goldflam v rozhovoru s Jiřím Bulisem

DNES A ZÍTRA

ČTVRTEK 19. června

- 8.00-9.00 h. Hlasová a pohybová rozvíčka recitátorů sólistů
PS ND
- 9.30-15.30 h. Soutěž recitátorů sólistů - II. kolo
Jeuště MD
- 16.00 h. Ewald Murrer - O BARBAŘE A HRABĚTI
DUHA BAMBUS Ostrava
"PR"
- 16.45 h. Vít Zapletal - NAD RÁJEM NELÍTALY TRYSKÁČE
DUHA OBLÓUK Plzeň
"PR"
- 17.30 h. Jiří Kolář - ZPRÁVA O STAVU SVĚTA
DUHA FANFULÁCI Nové Město na Moravě
"PR"
- 18.15 h. Guillaume Apollinaire - ZAVRAŽDĚNÝ BÁSNÍK
DUHA ESPRIT n.p.d. Plzeň
"PR"
- 20.30 h. Arnošt Goldflam, Jiří Bulis - PROKLATEC
Jeuště MD Soirée s písněmi Jiřího Bulise ve zmizelé kavárně Kolbaba
"H" HaDIVADLO Brno
- 22.00 h. Veřejná diskuse k představením
PS ND I

PÁTEK 20. června

- 10.00 h. Rozborový seminář s recitátory sólisty
Zdkullší MD
Sátny
- 15.00 h. Viktor Dyk - MILÁ SEDMI LOUPEŽNÍKŮ
Jeuště MD DIVADLO JESLIČKY Hradec Králové
"PR"
- 16.30 h. Veřejná diskuse k představení
Jeuště MD
- 16.30-18.00 h. Zkouška přehlídky laureátů
DUHA
- 19.30 h. Přehlídka laureátů
DUHA
- 20.45 h. Vyhlášení laureátů 40. festivalu poezie
DUHA
- 21.00 h. Tečka za WP - TEACHER'S HRAJÍ BEATLES
DUHA

Vysvětlivky:

"PR"postup
z regionálního kola
"H"host festivalu

DUHAKulturní klub u hradeb, Školní 4
HKhnědá klubovna
MDMěstské divadlo, Vojáckovo nám. 1
PS NDPřednáškový sál Národního domu
Vojáckovo nám. 1